

Arrest

nr. 260 987 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VANDERMEERSCH, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 januari 2008 naar België, in het bezit van een visum type D, in functie van zijn Belgische echtgenote, B.J. met wie hij in Burundi getrouwd is in augustus 2007. Hij verkreeg een F-kaart, geldig van 5 september 2008 tot en met 5 september 2013.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 26 april 2013 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, met uitstel van 5 jaar voor wat betreft 2 jaar, omwille van drugsgerelateerde feiten. Op 24 juni 2015 werd verzoeker veroordeeld door de Franstalige correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 10.000 euro x 6 wegens onwettig bezit van verdovende middelen en deelname aan een criminele

organisatie in herhaling. Deze veroordeling werd bevestigd door het hof van beroep op 5 december 2018.

1.3. Op 28 februari 2017 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding uit.

1.4. Op 9 december 2020 werd er een verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd tussen verzoeker en zijn vroegere echtgenote B.J.

1.5. Op 10 december 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, dit als wettelijke partner van B.J.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 7 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing, die de thans bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische partner, de genaamde B.J. (RR: [...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 Het verblijf van betrokkene dient echter geweigerd te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Betrokkene werd op 26/04/2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 3 jaar, met uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van druggerelateerde feiten. Blijkbaar weerhield deze uitspraak betrokkene er niet van om opnieuw druggerelateerde misdrijven te plegen; op 5/12/2018 werd hij immers tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar veroordeeld, wegens onwettig bezit van verdovende middelen en deelname aan bendevoorming. Blijkens het vonnis in deze laatste zaak minimaliseerde betrokkene zijn aandeel in de feiten. De rechtbank tilt zwaar aan de rol van betrokkene, aangezien hij een zeer actieve rol speelde in de invoer van drugs, nota bene zogenaamde hard drugs cocaïne en heroïne. De rechtbank wees eveneens op de lange periode waarin betrokkene de feiten pleegde. Hij had met andere woorden gedurende ruime tijd de gelegenheid om tot inkeer te komen en de kwalijke feiten stop te zetten, hetgeen hij naliet. Betrokkene kreeg eerder, met name bij zijn veroordeling door de rechtbank te Oudenaarde, de kans om zijn leven te beteren, via de gunst van het gedeeltelijk uitstel, maar ook na deze veroordeling nam betrokkene zijn verantwoordelijkheid niet, aangezien hij nieuwe inbreuken op de drugwetgeving pleegde.

Welnu, “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”.

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Bovendien wordt deze beoordeling versterkt door de informatie uit het vonnis van 27.01.2016 (cf. supra), waarin specifiek aangehaald wordt dat betrokkene duidelijk geen lering getrokken heeft uit deze [voorgaande] veroordeling waarbij hem via de gunst van het gedeeltelijk uitstel de kans werd geboden aan te tonen dat hij voortaan zijn verantwoordelijkheid zou nemen door zich te onthouden van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis. Het arrest dat werd gevelde door het Hof van Beroep is nog niet in ons bezit, echter werd betrokkene wel degelijk opnieuw veroordeeld, wat maakt dat de feiten wel opnieuw als bewezen geacht werden en als voldoende ernstig werden beschouwd, waardoor de actualiteit en ernst wel degelijk voldoende blijkt.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privé-leven en het familieleven van betrokkene en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene op 9/12/2020 een verklaring tot wettelijke samenwoning te Hoeilaart met de referentiepersoon, [B.J.] [...], liet registreren, hetgeen toch opmerkelijk genoemd mag worden. Immers, op 28.02.2017 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de echtscheiding uit tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het heeft er dan minstens de schijn van dat de verklaring tot wettelijke samenwoning voornamelijk in functie van de aanvraag tot gezinshereniging gebeurde. Het echtpaar heeft weliswaar 2 minderjarige kinderen, geboren op respectievelijk 21/04/2009 en 16/07/2012, maar het gegeven dat betrokkene tot twee keer toe vader werd, weerhiel hem klaarblijkelijk niet van het herhaaldelijk plegen van druggerelateerde feiten. Voor zover het koppel zich heeft verzoend en niet gewoon samen onder één dak woont, kan dit niet zwaarder wegen dan de bedreiging die betrokkene vormt voor de openbare orde. Er dient vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen beletsel voor betrokkene was om de regels en wetten van België herhaaldelijk te schenden. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene zware feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In deze dient tevens opgemerkt te worden dat het gezinsleven in het buitenland eveneens kan voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen. Niettegenstaande betrokkene inderdaad al enige tijd in België verblijft en hij hier twee minderjarige kinderen heeft met de Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hier moet trouwens opgemerkt worden dat betrokkene geruime tijd en meermaals van zijn kinderen gescheiden werd, door zijn herhaaldelijke opsluitingen voor druggerelateerde feiten. De moeder, de referentiepersoon in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging, stond toen ook alleen in voor de zorg van de kinderen en uit het dossier blijkt niet dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene absoluut vereist is voor de opvoeding van de kinderen. Betrokkene kan, via de algemeen beschikbare communicatiemiddelen, contact onderhouden met zijn kinderen. De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Betrokkene en de referentiepersoon wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene werd weliswaar reeds op 7/04/2008 ingeschreven in het Vreemdelingenregister, maar aangezien hij toen al 29 jaar oud was en er destijds niet voor terugschrok

om zich te gaan vestigen in een ver en onbekend land en hij klaarblijkelijk veel zin voor initiatief aan de dag legde bij het ontplooiën van zijn criminele parcours (o.a. het actief ronselen van koeriers), kan van hem verwacht worden dat hij zich opnieuw kan integreren in zijn thuisland. Verder zijn er geen concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene om medische redenen niet zou kunnen terugkeren naar zijn thuisland. Evenmin kan gesteld worden dat betrokkene dusdanig sociaal en cultureel geïntegreerd is in België, zodat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland; zijn herhaaldelijke overtredingen tegen de hier vigerende drugwetgeving geven geen blijk van de vaste wil om sociaal en cultureel te integreren, wel integendeel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel

"[...] Artikel 41 van deze wetten voorziet :

« § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord. »

Gezien het administratief dossier is het duidelijk dat verzoeker het Frans heeft gebruikt in zijn betrekkingen met de administratie, voor het indienen van zijn aanvraag.

Hij heeft onder andere het Frans gebruikt voor het schrijven van de "maandelijkse uitgaven" (neergelegd in het kader van zijn aanvraag, in het bestaansmiddelen):

[...]

Echter is de bestreden beslissing in het Nederlands aangenomen, wat niet mag.

In haar arrest nr. 196.118 dd. 5 december 2017, voor een gelijkaardig zaak, heeft Uw Raad al geoordeeld:

« Waar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar de bijlage 19ter, die door de gemeente Eeklo werd opgesteld in het Nederlands, merkt de Raad op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het feit dat de « taal waarvan de betrokkene zich heeft bediend » in casu duidelijk het Frans was. Het is immers geenszins de betrokkene die de bijlage 19ter opstelt, doch wel de gemeente. Het feit dat de stad Eeklo de bijlage 19ter in het Nederlands heeft afgeleverd is volledig conform de artikelen 10 tem 13 van de voormelde taalwetten, nu Eeklo, anders dan de DVZ, moet beschouwd worden als een plaatselijke dienst waarvan de werkring niet meer dan één gemeente bestrijkt. De gemeente Eeklo was en dan ook toe gehouden de bijlage 19ter in het Nederlands op te maken, nu het de taal van zijn gebied moet hanteren. Zoals gezegd is de DVZ echter een centrale dienst die in het geval de gemachtigde een beslissing neemt die volgt op een aanvraag, zoals in casu, de landstaal moet respecteren waarvan verzoekster zich heeft bediend. Het derde middel is eveneens gegrond. »

In haar arrest nr. 183.345 dd. 3 maart 2017, heeft Uw Raad een onderscheid gemaakt tussen het verzoek om gezinshereniging (en met name de eventuele brief ter ondersteuning van dit verzoek en de bijlagen) en "bijlage 19ter", die geen "aanvraagformulier" is maar een document dat door de gemeente is opgesteld:

« Uit artikel 52, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit blijkt aldus dat het model van "bijlage 19ter" wordt afgeleverd door de burgemeester of zijn gemachtigde indien de aanvrager het bewijs heeft overgelegd van zijn familieband. De bijlage 19ter betreft bijgevolg geen aanvraagformulier dat door de

aanvrager zelf is opgesteld, maar een modelformulier dat door de bevoegde overheid wordt overhandigd. » [...]

In dezelfde zin, zie het arrest nr. 248 610 dd 2 februari 2021 van de Raad van State.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing een artikel van openbare orde, is ze onwettig en moet ze vernietigd worden. [...]"

2.2. Artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

2.3. In casu werd de bestreden beslissing genomen door een centrale dienst in de zin van de voormelde gecoördineerde wetten, met name door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de werkkring het hele land bestrijkt. In het geval dat de bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraag door een particulier, moet de taal van de beslissing van de centrale dienst, luidens voormelde wetsbepaling, aldus de taal zijn waarvan de betrokkene zich heeft bediend.

2.4. In het administratief dossier bevindt zich een in het Nederlands opgestelde bijlage 19ter van 10 december 2020 waarop verzoekers vestigingsaanvraag werd genoteerd. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij *"onder andere het Frans gebruikt [heeft] voor het schrijven van de "maandelijkse uitgaven" (neergelegd in het kader van zijn aanvraag, in het bijzonder voor het aantonen van de "volgende bestaansmiddelen)".* Dit document, waarop enkele Franstalige woorden zijn neergeschreven, kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich duidelijk van de Franse taal heeft bediend bij zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker kan zijn situatie dan ook niet vergelijken met het arrest van de Raad met nummer 196 118, waaruit hij in zijn verzoekschrift citeert. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, wijst de Raad erop dat in het geciteerde arrest sprake was van een aanvraag die middels een in het Frans opgestelde brief van de advocaat, werd ingediend. Dergelijk formeel schrijven, waarin wordt aangegeven dat een verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan niet worden vergeleken met de thans voorliggende situatie, waarbij verzoeker teruggrijpt naar één van de vele bijlagen bij zijn verblijfsaanvraag, waarin enkele woorden in het Frans werden neergeschreven. Ook het arrest van de Raad met nummer 183 345 kan verzoeker niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Hierin werd enkel vastgesteld dat een bijlage 19ter wordt opgesteld door de gemeentelijke diensten en niet door de aanvrager zelf, doch werd met geen woord gerept over de taalwetgeving. Zoals gezegd kunnen enkele Franstalige woorden, voorkomend in één van de vele bijlagen bij de verblijfsaanvraag, niet worden beschouwd als het indienen van een verblijfsaanvraag in het Frans. Waar verzoeker nog verwijst naar het *"arrest nr. 248610 dd 2 februari 2021 van de Raad van State [...] in dezelfde zin"*, kan de Raad enkel opmerken dat het arrest met nummer 248.610 een andere datum draagt, met name 15 oktober 2020 en dat in dit arrest afstand van geding werd vastgesteld.

2.5. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in de gegeven omstandigheden, overeenkomstig artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken, gebruik diende te maken van de Franse taal voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter, 43, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur, en met name de zorgplicht en de voorzichtigheidsplicht"* en het evenredigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij verstrekt, na een overzicht van de geschonden geachte bepalingen en een theoretische uiteenzetting hierover, volgende concrete toelichting bij het middel:

[...]

Eerste onderdeel

Verwerende partij heeft het recht op eerbiediging van de privé- en familie leven, en het hoger belang van het kind (gegarandeerd door artikels 8 EVRM, 7, 24 en 52 Handvest, 22 en 22bis Grondwet geschonden, alsook artikels 43 en 45 VW) geschonden, alsook artikel 20 VWEU en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, daar ze niet grondig en uitputtend genoeg de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkenen heeft geanalyseerd, noch de schade die is toegebracht aan (de belangen van) de kinderen,.

Verwerende partij heeft het gezinsleven van verzoeker en zijn familieleden alsook de belangen van de betrokken kinderen niet correct geanalyseerd, in het bijzonder daar zij meent dat « het heeft er dan minstens de schijn van dat de verklaring tot wettelijke samenwoning [(met Mevrouw [B.])] voornamelijk in functie van de aanvraag tot gezinshereniging gebeurde », dat « het gezinsleven in het buitenland eveneens kan voortgezet worden » en dat « niettegenstaande betrokkene inderdaad al enige tijd in België verblijft en hij hier twee minderjarige kinderen (sic) heeft met de Belgische nationaliteit dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hier moet trouwens opgemerkt worden dat betrokkene geruime tijd en meermaals van zijn kinderen gescheiden werd door zijn herhaaldelijke opsluitingen voor druggerelateerde feiten. De moeder, de referentiepersoon in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging, stond toen ook alleen in voor de zorg van de kinderen en uit het dossier blijkt niet dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene absoluut vereist is voor onderhouden met zijn kinderen. Betrokkene kan via de algemeen beschikbare communicatiemiddelen, contact onderhouden met zijn kinderen », en dat « betrokkene en de referentiepersoon wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België ».

Echter blijkt uit een vonnis van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 29.10.2020 ("jugement octroyant la surveillance électronique" ; stuk 4) dat de echtscheiding van verzoeker en Mevrouw [B.] te danken is aan het advies van de schuldbemiddelaar die de zaak van Mevrouw [B.] behandelde :

...

Het koppel had wat moeilijkheden maar ze kwamen terug samen en kunnen goed met elkaar opschieten.

Zeer belangrijk moet worden onderstreept dat uit deze vonnis ook blijkt dat verzoeker en Mevrouw [B.] een echte koppel vormen, dat Mevrouw [B.] verzoeker in de gevangenis ging bezoeken, dat ze hem ontving tijdens zijn gevangenisverloven, en dat ze hem bezocht in het ziekenhuis wanneer hij werd opgenomen (zie de bezoekenlijst van de gevangenis en de foto's van het echtpaar en de kinderen in het ziekenhuis in het administratief dossier; verzoeker heeft die neergelegd in bijlage van zijn gezinsherenigingsaanvraag).

Hun verklaring tot wettelijke samenwoning is dus reëel en kan niet in twijfel worden gesteld door verwerende partij (die daarvoor ook niet bevoegd is; de bevoegdheid om over de eerlijke karakter van zulke verklaring tot wettelijke samenwoning komt toe aan de ambtenaar van de burgerlijke stand).

Bovendien, in tegenstelling tot wat verwerende partij verklaart in haar beslissing, kan het gezinsleven in het buitenland (herkomstland van verzoeker, dus Burundi) niet "eveneens voortgezet worden". Er bestaan meerdere redenen hiervoor, die verwerende partij in acht moet nemen :

- de kinderen de Belgische nationaliteit, zoals hun moeder;
- ze zijn hier opgegroeid en zijn altijd hier blijven leven ;
- ze kennen geen ander land;
- ze willen niet in een ander land gaan leven;
- hun moeder is een vluchteling van Burundese origine (zie administratief dossier), ze kan niet terugkeren naar Burundi;
- hun moeder wil België niet verlaten, want ze werkt hier en heeft al haar professionele, familie en sociale banden op het Belgische grondgebied (bewijs van haar dienstverband is te zien in bovenstaand uittreksel : "que sa compagne avait retrouvé du travail dans une maison de repos").

Zie ook de getuigenissen van de partner van verzoeker, alsook van zijn kinderen, die verklaren dat ze allemaal samen willen blijven (stuk 5).

Bijgevolg, zouden de kinderen hun vader moet volgen naar Burundi, of zouden ze hier blijven met hun moeder terwijl hun vader naar Burundi gaat, dan zouden ze sowieso één van hun ouders moeten "verliezen". De familieleven is niet mogelijk in een ander staat dan België, met het risico van schending van artikel 20 VWEU.

Er bestaan dus wel "hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten". Een verwerende partij maakt een kennelijk appreciatiefout en schendt haar motiveringsplicht wanneer ze verklaart dat "uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden" [...].

Inderdaad, toen verzoeker in de gevangenis zat moest de moeder van de kinderen meestal voor hen zorgen thuis, maar de kinderen hebben altijd contact gehouden met hun vader en zijn op bezoek geweest in de gevangenis, zodat de "fysieke aanwezigheid van betrokkene" wel "absoluut vereist" is voor de kinderen.

Het is waar dat de technologie mensen in staat stelt virtueel contact te houden, maar dit kan niet worden vergeleken met het (essentiële) fysieke contact tussen mensen die dicht bij elkaar staan (met name voor een echtpaar of voor een vader en zijn minderjarige kinderen); de minderjarigheid van zijn kinderen en het samenwonen van de betrokkenen vormen ongetwijfeld elementen van afhankelijkheid tussen de betrokkenen. Deze gezinssituatie maakt deel uit de "beschermingsomvang" van onder meer artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij maakt dus gestereotypeerde verklaringen wanneer ze stelt vast dat "Betrokkene kon via de algemeen beschikbare communicatiemiddelen, contact onderhouden met zijn kinderen », en dat « betrokkene en de referentiepersoon wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België».

Artikels 8 EVRM, 7, 24 en 52 Handvest, 22 en 22bis Grondwet geschonden, alsook artikels 43 en 45 VW worden geschonden, alsook artikel 20 VWEU en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing is onwettig en moet vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd, noch in feite noch in rechte, qua de vermeende ernstige bedreiging van verzoeker, in het bijzonder de actualiteit ervan, wat een schending vormt van de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en de artikels 43 en 45 VW.

Deze tekortkomingen blijken uit een aantal elementen.

Het feit dat verwerende partij niet eens verwijst naar artikel 45 VW in de motivering van haar beslissing, dat normaliter op verzoeker van toepassing is, is op zichzelf problematisch en vormt een schending van de motiveringsplicht en van artikel 45 VW. Dit versterkt de vaststelling dat de analyse van de actualiteit van de vermeende bedreiging niet naar behoren is uitgevoerd.

Laat ons herinneren dat "[e]erdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen" (art. 45 VW).

Echter verwijst verwerende partij enkel naar (twee) eerdere strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker :

- veroordeling van 26.04.2013 (eerste aanleg, Oudenaarde) tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel van 5 jaren voor 2 jaren;*
- veroordeling van 05.12.2018 (hof van beroep, na vonnis van eerste aanleg op 24.06.2015) tot een gevangenisstraf van 5 jaren en een geldboete (verwerende partij heeft het ook over "het vonnis van 27.01.2016 (cf. supra)" in pg. 2 van haar beslissing, maar verzoekende partij ziet niet over welke vonnis en/of gebeurtenissen dit gaat).*

Eerst moet worden opgemerkt dat deze veroordelingen over feiten die dateren van voor 2013 en 2015, dat wil zeggen meer dan respectievelijk 8 en 6 jaar. De feiten zijn dus relatief oud.

Bovendien, sinds oktober-november 2020 werd verzoeker vrijgelaten onder elektronische toezicht (stuk 4). De recente vonnis tot invrijheidsstelling is positief over de houding en gedrag van de betrokkene:

...

De vonnis stelt vast dat verzoeker vooruitzichten heeft op sociale re-integratie, dat het risico op recidive kan worden gerelativeerd, dat het risico dat de slachtoffers worden lastig gevallen niet aanwezig is en, als conclusie, dat verzoeker in een positieve gemoedstoestand is waar men kan geloven dat de detentie een afschrikkend effect heeft gehad op hem.

Behalve eerdere strafrechtelijke veroordelingen en algemene overwegingen over het feit dat drugshandel een gevaar is voor de samenleving, wordt er geen enkel argument aangebracht door verwerende partij om aan te tonen dat verzoekers gedrag steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Integendeel, alles laat denken dat de bedreiging niet meer actueel is : verzoeker heeft nooit tuchtproblemen gekend in de gevangenis, tijdens zijn detentie heeft hij van gevangenisverloven kunnen genieten (die elke keer goed gingen), hij heeft in gevangenis gewerkt, hij is nu onder elektronische toezicht voor meerdere maanden, hij leeft met zijn gezin op dezelfde adres, hij heeft twee minderjarige kinderen, hij kan niet werken wegens medische redenen (zie attest van onbekwaamheid in het administratief dossier), hij volgt taallessen (zie administratief dossier),...

Er moet worden aangetoond, met relevante redenen, dat de dreiging nu en in de toekomst nog steeds bestaat (HvJ, zaken C-482/01 en C-493/01, Orfonopoulos en Oliveri, punt. 82 en 100 ; HvJ zaak C-50/06, Commission/Pays-Bas, punt. 42 à 45).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is zeer duidelijk dat een verwijzing naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen alleen onvoldoende is. Dit geldt voor verzoeker voor wie verwerende partij 2 eerdere veroordeling noteert.

Verwerende partij moet de actualiteit van de vermeende bedreiging (of "redenen") aantonen om een beslissing op grond van artikel 43 LE te kunnen aannemen, wat zij niet doet.

RvV nr 107 819 dd 31.07.2013, over een vreemdeling die meerdere keren werd veroordeeld :

« 3.4. En l'espèce, l'on observe que la partie défenderesse a refusé le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, sur la base des diverses condamnations dont il a fait l'objet ainsi que sur la persistance dans ses activités délictueuses dont il en ressort, et qu'elle a indiqué que « l'administration pénitentiaire ne réévaluera éventuellement son dossier que le 29 05 2013 » et que « le dossier administratif de la personne concernée ne contient pas d'éléments permettant de constater que son degré de dangerosité a disparu (rapport sociaux,...) ».

Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de « la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs) » que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. »

RvV nr 110.977 dd 30.09.2013 [...] :

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006, et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. »

- RvV nr 118.177 dd 31.01.2014 :

« S'agissant de la nécessaire actualité du danger pour l'ordre public que devrait, selon elle, représenter la partie requérante pour justifier la décision attaquée, il convient de constater que la partie défenderesse, dans la décision attaquée, a opéré, outre le constat d'utilisation d'un faux nom, une énumération des condamnations pénales de la partie requérante (dont la plus ancienne remonte à août 2011 et dont la matérialité n'est comme précisé plus haut, pas contestée) et a notamment relevé « qu' en date du 12/09/2012, soit un peu plus de deux mois avant sa demande de séjour en qualité de partenaire de Belge, la Cour d'appel de Mons (sur appel C. Tournai dd. Du 18/01/2012) a condamné l'intéressé à une amende de 50,00 E (x 5,5 = 275,00€) pour coups et blessures volontaires envers époux ou cohabitant », pour en conclure que « l'intéressé a un comportement dangereux et est loin de s'amender ». La lecture de la requête au regard de cet ensemble de considérations ne permet pas de conclure à une erreur manifeste d'appréciation dans la chef de la partie défenderesse quant à la dangerosité de la partie requérante et à l'actualité de celle-ci tandis qu'il ne peut être que conclu que c'est à tort que la partie requérante prétend 16 que la partie défenderesse n'a pas procédé à un examen du comportement personnel et actuel de la partie requérante. »

Het middel is gegrond.

Derde onderdeel

Verwerende partij schendt artikel 43, §2, VW alleen en gepaard met haar motiveringsplichten, daar ze geen woord geeft over de bindingen van verzoeker met zijn land van oorsprong (Burundi).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt niet ingegaan op de kwestie van de banden van verzoeker met Burundi. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Een vorig verblijf in Burundi, meer dan 14 jaren geleden, volstaat niet om vast te stellen dat verzoeker nu banden zou hebben met zijn land van herkomst.

Integendeel zijn alle banden van verzoeker in België gelegen. Verzoeker is in 2007 in België aangekomen, op een wettelijke manier. Hij was toen 28 jaar oud, en:

- hij heeft hier gewerkt;
- hij heeft hier taalcursussen gevolgd; .
- hij is hier getrouwd;
- hij heeft hier kinderen gehad;
- hij heeft hier al zijn familieleden;
- hij heeft hier al zijn vrienden.

Zijn banden met België zijn heel sterk en diepgaande.

In toepassing van artikel 43, §2, VW, moest verwerende partij de hele situatie van verzoeker analyseren, inbegrepen zijn banden met zijn land van herkomst, quod non [...]”.

2.7. Wat betreft artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in uitzonderingen op de formele motiveringsplicht, waarvan in casu geen toepassing werd gemaakt, zodat evenmin kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag tot erkenning van zijn verblijfsrecht, dit in functie van zijn Belgische partner, moet worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers strafrechtelijk verleden en de daartoe onderliggende feitelijke gedragingen van verzoeker, evenals op de individuele omstandigheden die zijn zaak kenmerken. De loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 45 van de Vreemdelingenwet, maakt niet dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Het volstaat dat uit de motivering blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met de in voormelde wetsbepaling voorgeschreven elementen, quod in casu. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk betwist. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke betwisting wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar hij de schending opwerpt van de “*zorgplicht en de voorzichtigheidsplicht*” gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.9. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgische partner, met wie hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Verzoeker en de referentiepersoon waren voorheen getrouwd, doch zijn sinds 28 februari 2017 uit de echt gescheiden. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

2.10. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.11. Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

2.12. Uit een samenlezing van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot weigering van verblijf om reden van openbare orde moet voldoen aan de volgende vereisten:

- ze mag niet worden getroffen om economische doeleinden;
- ze moet evenredig zijn;
- ze mag uitsluitend gebaseerd op een persoonlijk gedrag;
- dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

2.13. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.14. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

2.15. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag

dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

2.16. In casu oordeelde verweerder dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder zich niet beperkt tot het louter citeren van strafrechtelijke veroordelingen en het maken van louter algemene overwegingen, doch heeft hij tevens aangegeven waarom verzoekers persoonlijke gedragingen, die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen, een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid inhouden. Er wordt verwezen naar de inhoud van het arrest van het hof van beroep van 5 december 2018, waaruit blijkt dat verzoeker de feiten minimaliseert, niettegenstaande dat hij een *“zeer actieve rol speelde in de invoer van drugs, nota bene zogenaamde hard drugs cocaïne en heroïne”*. De rechtbank wees volgens de bestreden beslissing eveneens op de lange periode waarin verzoeker de feiten pleegde. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker ondanks deze lange periode – en de eerdere veroordeling tot een voorwaardelijke gevangenisstraf, waarbij hem aldus een tweede kans werd geboden om zijn leven te beteren – niet tot inkeer kwam en inbreuken op de drugswetgeving bleef plegen. Verzoeker betwist dit alles niet.

2.17. Er wordt verder – op pertinente wijze – in de bestreden beslissing verwezen naar het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie, waarin werd gesteld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt.46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

2.18. Waar verzoeker aanhaalt dat verweerder verwijst naar een vonnis van 27 januari 2016 en stelt dat hij niet inziet over welk vonnis of welke gebeurtenis dit gaat, wijst de Raad erop dat deze vermelding in de bestreden beslissing lijkt te berusten op een materiële vergissing. De Raad neemt aan dat verweerder heeft willen verwijzen naar het vonnis van 24 juni 2015, d.i. het vonnis in eerste aanleg, waarbij het arrest van 5 december 2018 de uitkomst in de beroepsprocedure uitmaakt. Verweerder kan zeker nauwkeuriger tewerk gaan bij het opstellen van zijn beslissingen, doch er blijkt niet welk nadeel verzoeker hierdoor heeft geleden. Kernpunt van de betwiste passage betreft het gegeven dat verzoeker bij een voorafgaande veroordeling via de gunst van het gedeeltelijk uitstel de kans werd geboden om zijn leven te beteren, doch dat hij geen lering heeft getrokken uit deze veroordeling en zich opnieuw heeft ingelaten met ernstige inbreuken op de drugswetgeving, waardoor er sprake is van recidive. Deze overwegingen blijven overeind, ondanks de verwarring omtrent de data van de vonnissen.

2.19. Verzoeker wijst op het tijdsverloop sedert de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, waarbij hij het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde betwist. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat er in casu sprake is van recidive. Verzoeker werd ontegensprekelijk reeds eerder veroordeeld voor drugsgerelateerde feiten. Verweerder tilt er zwaar aan dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn leven te beteren, doch ervoor koos om zich opnieuw schuldig te maken aan inbreuken op de drugswetgeving. Daarnaast wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel

weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29, zie ook HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). Het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde kan dus reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft verweerder nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij onder meer wordt gewezen op de verwoestende effecten van de met de georganiseerde drugshandel verbonden criminaliteit. Verzoeker speelde een zeer actieve rol bij de invoer van de drugs en het gaat om *“hard drugs”*, met name cocaïne en heroïne. Verzoekers bende was actief in internationaal drugsverkeer vanuit Afrika en hiervoor werd hij twee keer veroordeeld (cf. ook het vonnis van 29 oktober 2020 inzake het elektronisch toezicht, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd). Verzoekers strafuitvoering is ook nog niet ten einde. Ze loopt immers blijkens het administratief dossier tot 2 november 2025. Verzoeker toont, met zijn betoog inzake het tijdsverloop sedert de gepleegde feiten, niet aan dat er in zijn geval – waar er ook sprake is van recidive – niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

2.20. Verzoeker verwijst naar zijn positieve houding en gedrag en zet in de verf dat hij in oktober 2020 werd vrijgelaten onder elektronisch toezicht. Hij citeert de inhoud van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 29 oktober 2020 betreffende de toekenning van het elektronisch toezicht. Verzoeker stelt dat dit erop wijst dat de bedreiging voor de openbare orde niet meer actueel is, waarbij hij benadrukt dat hij nooit tuchtproblemen heeft gekend, dat hij uitgangsvergunningen heeft verkregen en dat hij nu reeds sinds meerdere maanden onder elektronisch toezicht staat. In deze wijst de Raad er echter op dat als verweerder beslist het verblijf te weigeren omwille van redenen van openbare orde, hij niet gebonden is aan overwegingen van strafuitvoeringsrechtbanken die beslissen over het toestaan of afwijzen van bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten. Een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) in de ene of de andere zin, perkt de beslissingsbevoegdheid van verweerder niet in. De strafrechtelijke en de verblijfsrechtelijke bevoegdheid zijn van elkaar te onderscheiden. Het staat verweerder dus vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijk contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Het verblijfsrechtelijk aspect is en blijft namelijk het prerogatief van verweerder. Het staat verweerder aldus steeds vrij zijn eigen beoordeling van de situatie te maken, binnen de grenzen van de vreemdelingenwetgeving. Er worden in het vonnis met betrekking tot het elektronisch toezicht weliswaar positieve vooruitzichten aangegeven, doch hieruit volgt nog niet dat verweerder niet langer op goede gronden zou kunnen vaststellen dat verzoekers verblijfsrecht dient te worden geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan er hierbij ook niet aan voorbijgaan dat alle uitvoeringsmaatregelen tot op heden nog geschieden onder strikt toezicht van de strafuitvoeringsautoriteiten. Verzoekers strafuitvoering is nog niet ten einde. Hij werd niet vrijgesteld zonder meer, doch wel onder elektronisch toezicht. Dergelijk elektronisch toezicht houdt in dat verzoeker gelimiteerd is in zijn mogelijkheden om nieuwe strafbare feiten te plegen, aangezien elke verplaatsing wordt geregistreerd. Geplaatst tegen de achtergrond van een situatie waar verzoeker reeds eerder heeft aangetoond dat hij, ondanks een eerdere veroordeling met gunstmaatregelen, opnieuw herviel in zeer ernstige inbreuken tegen de drugswetgeving – wat aldus wijst op een neiging om een strafrechtelijk beteugeld gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen – kan de Raad het niet in strijd achten met artikel 43 of artikel 45 van de Vreemdelingenwet dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker in casu een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad doen geen afbreuk aan deze conclusie. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, wijst de Raad erop dat de feiten die aan de geciteerde arresten ten grondslag lagen niet dezelfde zijn als deze in huidige zaak. In de twee eerste geciteerde arresten, betroffen het beslissingen waarin louter werd verwezen naar de strafrechtelijke kwalificatie en opgelegde straf, wat in casu niet aan de orde is (zie supra). Het derde arrest waarnaar verzoeker verwijst, betreft een verwerpingsarrest, waarbij de Raad niet inziet welke argumenten verzoeker hieruit put om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.21. Voor wat betreft de persoonlijke omstandigheden, waarmee verweerder overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven van betrokkene en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene op 9/12/2020 een verklaring tot wettelijke samenwoning te Hoeilaart met de referentiepersoon, B.J. (RR: [...]), liet registreren, (...). Het echtpaar heeft weliswaar 2 minderjarige kinderen, geboren op respectievelijk 21/04/2009 en 16/07/2012, maar het gegeven dat betrokkene tot twee keer toe vader werd, weerhield hem klaarblijkelijk niet van het herhaaldelijk plegen van druggerelateerde feiten. Voor zover het koppel zich heeft verzoend en niet gewoon samen onder één dak woont, kan dit niet zwaarder wegen dan de bedreiging die betrokkene vormt voor de openbare orde. Er dient vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen beletsel voor betrokkene was om de regels en wetten van België herhaaldelijk te schenden. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene zware feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In deze dient tevens opgemerkt te worden dat het gezinsleven in het buitenland eveneens kan voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen. Niettegenstaande betrokkene inderdaad al enige tijd in België verblijft en hij hier twee minderjarige kinderen heeft met de Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hier moet trouwens opgemerkt worden dat betrokkene geruime tijd en meermaals van zijn kinderen gescheiden werd, door zijn herhaaldelijke opsluitingen voor druggerelateerde feiten. De moeder, de referentiepersoon in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging, stond toen ook alleen in voor de zorg van de kinderen en uit het dossier blijkt niet dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene absoluut vereist is voor de opvoeding van de kinderen. Betrokkene kan, via de algemeen beschikbare communicatiemiddelen, contact onderhouden met zijn kinderen. De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Betrokkene en de referentiepersoon wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene werd weliswaar reeds op 7/04/2008 ingeschreven in het Vreemdelingenregister, maar aangezien hij toen al 29 jaar oud was en er destijds niet voor terugschrok om zich te gaan vestigen in een ver en onbekend land en hij klaarblijkelijk veel zin voor initiatief aan de dag legde bij het ontplooiën van zijn criminele parcours (o.a. het actief ronselen van koeriers), kan van hem verwacht worden dat hij zich opnieuw kan integreren in zijn thuisland. Verder zijn er geen concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene om medische redenen niet zou kunnen terugkeren naar zijn thuisland. Evenmin kan gesteld worden dat betrokkene dusdanig sociaal en cultureel geïntegreerd is in België, zodat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland; zijn herhaaldelijke overtredingen tegen de hier vigerende drugwetgeving geven geen blijk van de vaste wil om sociaal en cultureel te integreren, wel integendeel.”

2.22. Wat betreft zijn gezinsleven, benadrukt verzoeker dat hij wel degelijk een echt koppel vormt met zijn ex-echtgenote en dat verweerder dit dus niet in twijfel vermocht te trekken. In deze wijst de Raad erop dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weliswaar vraagtekens plaatst bij de gang van zaken – waarbij verzoeker eerst uit het echt is gescheiden en vervolgens een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met zijn ex-echtgenote – doch vervolgens een afweging heeft gemaakt van de familiale belangen “voor zover het koppel zich heeft verzoend”. Aldus wordt wel degelijk

aanvaard dat verzoeker, zijn ex-echtgenote en hun kinderen een beschermenswaardig gezinsleven leiden.

2.23. De bestreden beslissing houdt twee mogelijkheden in ter vrijwaring van verzoekers gezinsleven met zijn partner en hun twee gezamenlijke kinderen: ofwel vervoegen de partner en de kinderen verzoeker in dienst herkomstland, dat ook het herkomstland van zijn partner is, ofwel kiezen verzoekers partner en kinderen ervoor om in België te blijven, waarbij zij via moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met verzoeker. Wat deze laatste mogelijkheid betreft, wordt in de beslissing aangegeven dat verzoeker reeds geruime tijd en meermaals gescheiden leefde van zijn partner en kinderen, door zijn herhaaldelijke opsluitingen voor drugsgerelateerde feiten. Verzoekers partner stond gedurende deze opsluitingen ook alleen in voor de zorg van de kinderen, waarbij uit niets blijkt dat de fysieke aanwezigheid van verzoeker absoluut vereist is voor de opvoeding van de kinderen, aldus de bestreden beslissing.

2.24. Verzoeker stelt dat er wel degelijk hinderpalen voorhanden zijn om het gezinsleven in Burundi verder te zetten. Hij wijst erop dat de kinderen de Belgische nationaliteit hebben en hier zijn opgegroeid, waarbij zij niet in een ander land willen gaan leven. Hiermee toont verzoeker evenwel niet aan dat het onmogelijk is voor het gezin om het gezinsleven verder te zetten in Burundi. Beide ouders zijn afkomstig van Burundi, zodat kan worden aangenomen dat zij hun kinderen in een zekere mate kennis hebben laten maken met de taal en/of cultuur van dit land. De kinderen, die op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing 9 en 12 jaar waren, beschikken in beginsel ook nog over voldoende aanpassingsvermogen om zich in Burundi te vestigen en aldaar het gezinsleven verder te zetten (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 5). Waar verzoeker erop wijst dat zijn partner een vluchteling van Burundese origine is, wijst de Raad erop dat verzoekers echtgenote ondertussen een Belgische onderdaan is en dus Burundi vrij in en uit kan reizen, minstens wordt niet geduid dat verzoekers echtgenote ondanks haar Belgische nationaliteit een (actuele) vrees voor vervolging heeft in Burundi. Verzoeker brengt ook geen stukken aan waaruit dit zou blijken. Het enkele gegeven dat verzoekers partner liever in België blijft, alwaar zij werkt en al haar banden heeft, maakt nog niet dat zij verzoeker niet zou kunnen vergezellen naar Burundi.

2.25. Alleszins wijst de Raad erop dat verweerder tevens heeft vooropgesteld dat verzoeker naar Burundi kan terugkeren, waarbij zijn partner en kinderen alhier blijven. Dit is een afweging die verzoeker en zijn partner kunnen maken, indien zijn partner en de kinderen niet wensen te verhuizen naar Burundi. Verweerder heeft concreet uiteengezet waarom hij van oordeel is dat een alternatieve organisatie van het gezinsleven – middels contacten via moderne communicatiemiddelen – het recht op gezinsleven kan vrijwaren. Verzoeker geeft hierbij aan dat de technologie mensen weliswaar in staat stelt virtueel contact te onderhouden, doch dat dit niet kan worden vergeleken met fysiek contact tussen mensen die dicht bij elkaar staan. Dit virtueel contact kan echter worden aangevuld met periodieke bezoeken van verzoekers partner en kinderen aan verzoeker in Burundi. Er liggen immers geen indicaties voor dat zij België niet vrij in en uit zouden kunnen reizen. Verzoeker stelt dat fysiek contact wel degelijk absoluut vereist is voor de kinderen, waarbij hij benadrukt dat de kinderen hem steeds zijn komen bezoeken in de gevangenis. Een bezoek van de kinderen aan hun vader in de gevangenis is één zaak, een verzorging door de moeder, die gedurende de opsluitingen van verzoeker steeds de primaire zorgfiguur voor de kinderen is geweest, is een andere zaak. Verzoeker was, toen hij niet in de gevangenis vertoefde, ook vaak te vinden in het buitenland gezien de vele stempels in zijn paspoort (zie infra). Er worden ook geen stukken bij het verzoekschrift gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker ondertussen ook een onontbeerlijke zorgfiguur is voor de kinderen. Alleszins staat het verzoeker en zijn partner vrij een regeling uit te werken van contact via moderne communicatiemiddelen, aangevuld met periodiek fysiek contact. Van een schending van artikel 20 VWEU kan verder enkel sprake zijn, indien er sprake is van een zodanige afhankelijkheid tussen de statische Unieburger en de derdelander, dat verwijdering van de derdelander er de facto toe leidt dat ook de statische Unieburger het Schengengrondgebied dient te verlaten. Aangezien verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn partner en kinderen om alhier te verblijven, als hij terugkeert naar Burundi, kan van een schending van artikel 20 VWEU geen sprake zijn.

2.26. De Raad kan begrijpen dat zowel verzoeker als zijn partner en kinderen er de voorkeur aan geven allemaal samen te willen blijven in België, doch deze wens, die blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift met daarin korte stereotiepe verklaringen van verzoekers partner en kinderen, maakt niet dat verweerder, die met de bestreden beslissing de openbare orde wenst te vrijwaren, hier zonder meer in moet meegaan en verzoekers privébelangen moet laten primeren boven het algemeen belang. Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet alle relevante factoren heeft betrokken in zijn afweging of

dat de bestreden beslissing niet zou getuigen van een fair balance tussen verzoekers persoonlijke en familiale belangen en het algemeen belang dat bestaat uit de vrijwaring van de openbare orde. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM reeds heeft gesteld dat, wat betreft inbreuken op de drugswetgeving, rekening houdende met de schade die drugs toebrengen aan de bevolking, het aanvaardt dat de nationale autoriteiten een strenge houding aannemen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan, *quod in casu* (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §49; Baghli v. France, no 34374/97, § 48, zie ook EHRM, Assem Hassan Ali v. Denmark, 23 januari 2019). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat ze op zich geen scheiding teweeg brengt tussen verzoeker en zijn gezinsleden.

2.27. Waar verzoeker bekritiseert dat verweerder met geen woord rept over zijn banden met zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker tot zijn negenentwintig jaar in Burundi heeft verbleven en dat – gelet op het gegeven dat hij er destijds niet voor terugschrok om zich te gaan vestigen in een ver en onbekend land, waarbij hij klaarblijkelijk veel zin voor initiatief aan de dag legde bij het ontplooiën van zijn crimineel parcours – kan worden aangenomen dat hij zich opnieuw kan integreren in zijn thuisland. Verzoeker stelt in deze dat een vorig verblijf in Burundi, meer dan veertien jaar geleden, niet kan volstaan om vast te stellen dat hij nog banden zou hebben met zijn herkomstland. Voormeld betoog strookt echter niet met de stukken van het administratief dossier. Zo bevindt zich hierin een kopie van het paspoort van verzoeker, dat hem op 11 maart 2013 werd uitgereikt in Burundi. Uit de diverse in- en uitstempels van het paspoort, blijkt ook dat verzoeker in de periode tussen 2013-2014 en 2016 meermaals reisde van en naar Burundi (evenals naar Congo, Tanzania, Rwanda, en eenmalig naar het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk). Aangezien hij derhalve minstens tot 2016 meermaals terugkeerde naar Burundi, kan verzoeker niet zonder meer voorhouden dat hij nu geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland. Alleszins toont verzoeker ook niet concreet aan waarom verweerder niet van oordeel zou vermogen te zijn dat een verblijf van negenentwintig jaar in Burundi – tegenover een verblijf van veertien jaar in België, dat zoals gezegd, slechts een onderbroken verblijf blijkt te zijn – volstaat om aan te nemen dat verzoeker zich opnieuw kan integreren in zijn herkomstland.

2.28. Wat betreft zijn banden met België, werd in de bestreden beslissing aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker alhier zodanig sociaal en cultureel geïntegreerd is, dat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland. Hierbij wordt aangegeven dat zijn herhaaldelijke overtredingen tegen de hier vigerende drugswetgeving geen blijk geven van de vaste wil om sociaal en cultureel te integreren, wel integendeel. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij alhier is aangekomen in 2007, op wettige wijze. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker – die initieel weliswaar in het bezit van een visum en later een F-kaart in België verbleef – naderhand nog meermaals is teruggekeerd naar Burundi. Van een ononderbroken verblijf in België is geen sprake. Evenmin blijkt dat verzoeker na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn F-kaart op 5 september 2013 nog aanspraak kon maken op een wettig verblijf, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoekers overtuiging dat zijn banden met België heel sterk en diepgaand zijn, volstaat niet om de beoordeling van verweerder om te buigen. Verzoeker stelt dat hij alhier heeft gewerkt, doch hij legt hier geen bewijs van voor. Ook het administratief dossier bevat geen dergelijke bewijzen. De Raad ziet ook niet in waarom het volgen van taalcursussen zou getuigen van een zodanige integratie dat hij niet meer kan terugkeren naar Burundi. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat hij hier al zijn vrienden en familieleden heeft, wat hij bovendien ook niet aantoonst. De Raad ziet niet in waarom het hebben van een vriendenkring zou kunnen worden beschouwd als een zodanige integratie of buitengewoon privéleven, dat het de balans in het voordeel van verzoekers privébelangen kan doen overhellen. Het staat verzoeker alleszins vrij deze vriendschaps- en/of familiebanden verder te onderhouden met de hulp van moderne communicatiemiddelen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker niet hier getrouwd is maar in Burundi. Dat hij hier nu wettelijk samenwoont met zijn ex-echtgenote en er twee kinderen uit deze relatie zijn geboren: hiermee heeft verweerder rekening gehouden (zie supra).

2.29. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Evenmin heeft verzoeker aangetoond dat verweerder, bij de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van verzoekers situatie in het licht van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft veronachtzaamd met bepaalde elementen rekening te houden. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de door verweerder gedane beoordeling geen blijk geeft van een fair balance tussen verzoekers privé- en familiale belangen, m.i.v. het hoger belang van de kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische staat ter vrijwaring van de openbare orde anderzijds.

2.30. De Raad merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat een schending hiervan niet dienstig kan worden opgeworpen. Voorts legt verzoeker niet concreet uit en de Raad ziet ook niet in hoe artikel 52 van het Handvest dat handelt over de reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen, geschonden werd door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het tweede middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA